

EXPEDICE JOURNEYMAN

Jako již tradičně firma Auto JARI Žamberk ve spolupráci s firmou HICAR HK uspořádala výpravu do rumunských hor. Otestovat stroje Journeyman Gladiator 510 RX, Gladiator X5 a také letošní novinku Gladiator X6 v extrémních podmínkách chtěla parta ve složení Jaroslav Lom, Radek Hýbl, Marcel Jirků, Martin Appl a Luboš Hrcina, ta byla zaměřená na extrém, a v druhé skupině byli Honza Válka, Pepa Hýbl, Michal Běla a Jiří Urban, ta byla zaměřená na poznávání rumunských hor a vesnic.

Naše výprava odstartovala v pátek večer v Žamberku, kde jsme naložili čtyřkolky na vlek za dvě auta a jednu dodávku, a v sobotu dopoledne dorazili do penzionu, kde nás ubytovali sympatičtí Rumuni.

Přestože jsme byli unaveni z cesty, nic nám nezabránilo vyrazit na odpolední, původně krátkou vyjížďku. Bylo vidět obrovské nadšení celé party, takže žádný odpočinek, ale pořádný offroad. Spatřili jsme lakatoš stahující dřevo korytem potoka, kterým jsme projížděli. Při snaze uhnout se mu z cesty Marcel převrátil svůj stroj na bok. Nic vážného se nestalo, ale brali jsme to jako výstrahu. Hory ukázaly, kdo tu vládne. Posezení u pivka se nakonec ukázalo jako jediná správná varianta k zakončení prvního dne. Netušíce, co nás čeká následující den, jdeme spát...

Druhý den ráno nás přivítalo slunce, takže žádné zdržování, snídaně a už už do terénu. Uživali jsme si každý kilometr, počasí bylo hezké, tak jsme se rozhodli zdolat vrchol Fata. Bylo to náročné, ale díky dobré navigaci se nám na vrcholu otevřel pohled na naši modlu, horu Tibleš na kterou jsme chtěli vyrazit v posledních dnech. Plní euforie jsme pokračovali dál. Podářilo se nám najít

cestu na další vrchol, který jsme již poznali při dřívějších expedicích. Zde proběhl oběd. Po pauze cesta pokračovala podle plánu sjezdem do údolí. První náznak problémů přišel v podobě spadlého stromu, který ležel přes cestu. I přes něj pokračujeme příkrým korytem horského potoka a za vzájemné pomoci se spouštíme na kurtách a navijácích po pár metrech. Zbrzdilo to naše tempo, tak jsme se rozhodli snížit jistě. Další převrácení Marcela na bok na sebe nenechalo dlouho čekat, stroj se zarazil o balvany, ty mu zabránily, aby se neskutálel dolů korytem. Štěstí při nás stálo, škoda byla minimální v podobě uraženého blinkru. V klidu, metr za metrem se spouštíme čtyřkolkou za čtyřkolkou. Den se krátí a stále nejsme v cíli. Tak tak stiháme za šera dojet. Po příjezdu

hodnotíme den slovy „Zvládli jsme to“. V pondělí byla prohlídka strojů, zdejší prostředí dává technice zabrat. Na 510 se osvědčuje demontáž stabilizátoru. Odpoledne sedláme čtyřkolky a projíždíme malou část zitřejší cesty, která celá do vesnice

leud trvá terénními auty čtyři dny. Abychom se nenudili, zpestřili jsme si ji „věčky“. Zavčasou se vracíme a připravujeme se na zitřejší dlouhou trasu.

V úterý se cesta daří, slunce hřeje, cesta ubíhá a na našich tvářích se zvěšuje úsměv, protože se zatím naplňuje naše vize dorazit do vesničky leud. Ta leží na opačné straně naší oblasti. Cesta se rázem komplikuje, vjíždíme do koryta potoka plného ostrých kamenů. „Prorazil jsem si gumu,“ zahlásil Luboš do vysílačky. Všichni jsme strnuli, sjeli se k Lubošově čtyřkolce a vyřešili trhlinu sadou knotů. Zdržení nebylo tak velké, takže jsme opatrně pokračovali dál. Sjíždíme k cestě, která byla k našemu překvapení asfaltová. Provizorní oprava pneu drží, a tak pádíme až do našeho cíle leud. Cíl splněn, využíváme posezení v restauraci a pozorujeme život

na ulici z terasy. Pak se vydáváme zpět a v jedné z vesnic zastavujeme u místního vulkanizéra, aby nám odborně opravil trhlinu v pneumatice. Když jsme viděli podmínky, překvapilo nás, že se vůbec zadarilo pneu opravít. Za dohledu zvidavých místních obyvatel pokračujeme dále k penzionu, večer debatujeme o tom, co vše se dá na čtyřkolce projet, a hodnotíme předešlé dny.

Středa byla ve znamení cesty na Tibleš, počasí není nic moc, ale přesto vyrážíme. Po hodině jízdy začíná pršet, oblékáme pláštěnky a jedeme dál. Cesta se ztrácí a začínáme stoupat až do bodu, kde přechází v koryto potoka, kterým Rumuni stahují dřevo. Následuje prudké stoupaní po cestě a přejezd vysokohorské louky, kde je důležitá a přesná navigace s mapou. Jaroslav nám po celou dobu dělá hlavního navigátora a vše vychází. Tibleš se zjevil před námi v celé své kráse a my máme stále větší vůli zdolat nejvyšší bod, kam se dá se čtyřkolkou dostat, protože na úplný vrchol se dá jenom vylézt. Vrchol Tibleše se zahaluje do mlhy. Ale nakonec přece jen vyjedeme

do našeho cíle, který nám dlouho tajil cesty ke svému vrcholu. „Kdo nevěří, ať tam běží,“ jako důkaz jsme tam vyvěsili vlajku našich strojů. Udělali jsme si čas na foto, ale počasí se zhoršuje, takže sjíždíme do údolí po široké cestě. I přesto cesta není snadná, protože voda valící se z kopců zanechala koryta. Sjíždíme až k silnici, kde zrychlíme tempo směrem

k penzionu. U piva plánujeme poslední den naší výpravy a poté znavení uleháme.

Poslední den našeho ježdění začíná v mlžných ránech. Vyrážíme podle plánu na vysokohorskou hřebenovou jízdu v pohorí Rodnei. Vybíráme záměrně snazší cesty k vrcholu a po pár hodinách jízdy už koukáme na svět z výšky cca 2 000 m n. m., kde ještě leží sníh. Překrásná panoramata, kde si člověk uvědomí velikost a sílu hor. Sjezd lesem a už jedeme domů rallye stylem „dveřma“ napřed. Krásný týden, bohužel nakládáme své stroje a vyrážíme směrem k domovu. V rumunských horách tam čas plyne a lidé žijí tak nějak jinak.

Týden se vydařil i díky dobrému terénu, neprášílo se a ani moc nepršelo. Zařídili jsme si v bahně i na kamení. Prostě to bylo super. Jezdci i stroje byli vyrovnaní, takže nikdo nezdržoval. Technika vydržela, také jsme vyzkoušeli mnoho vychytávek. Nezbyvá než poděkovat firmě Journeyman Praha za materiální podporu a snad za rok znovu vyjedeme.

Text: Jaromír Lom
Foto: jari.cz

